

situat a 25 k. SO. de Miravé. Aquest, format amb el cat. ant. *guardar* 'mirar', significa 'esguarda si vénen' (si vénen els atacants, moros o qui siguin). Doncs el nostre fou: 'mira! ve?' entenen: ve la host enemiga?. Notem que en aquests textos ja ha caigut la -N',⁵ car en el dit capbreu apareix dos cops *Fonte Mari*, o *F. de Mari*, per a allò que en el doc. de 1038 s'anomena *Fonte de Marin*; i també hi ha dos o tres cops *Mascaró*, i en el de 1036 *Guillelmó*.

PARÓNIMS

Cogn. *Miravent* (doc. Bna, 1492), amb la *n* conservada i -t gràfica, afegida per etim. pop. (VENTUS); però el Baró de Maldà (*Calaix de S.*, 1793, II, 78) escrivia *Meraben*. Un *Mirabens* («loco de-») doc. a Sta. Coloma de Tuïr 1548-1764 (i de nou en còpies de docs. 1571 i 1599) (Desplanque, *Arch de Thuir*, 116b) deu ser pluralitzat de *Miravé*, car a fi S. XVIII allí ja es confonien *b* i *v*. Un *Mirambé*, pda. de St. Vicent del Raspeig (XXXVI, 97.14) deu resultar d'un encreuament de *Miravé* amb *Mirambell*.

¹ No ha existit mai un substantiu *mirant* suposat en *GGRV* (*Gener.*, p.736): «mal ortografiado *Mirambell* por *mirant-vel*» no cal torbar-se a refutar-ho essent cosa de CCandi sempre frívol en toponomàstica.—² Concebible també que la *l* fos el fruit d'una dissimilació de *r*, en un *mirar-bell*, paral·lel a BELLUM VIDERE > cat. *Bellveer*, it *belvedere* etc. Però és més rebuscat i innecessari.—³ Oït *mirambsl* (1961, xxvii, 5.18, i gentilici *mirambeleros*) en el poble veí Olocau, també de llengua castellana.—⁴ En atenció a la ploma insigne que ho escriví, cito els versos lleugers i humorístics de B.C.Aribau: «no estranyo que'ls *mirambells* / criïn sempre tants musquits» a. 1845 (cita de M. de Montoliu en el seu llibre sobre el gran precursor p. 85): lloc bonic i llaminer; suposo versets de circumstància i galanteria a una coneguda. A Mallorca tinc nota d'un lloc *Mirondell* en te. d'Estellencs (xl, 161.12); més que alteració capritxosa de *Mirambell* podríem sospitar que sigui modificació, sota la influència d'aquest nom, d'un antic NL aràbic: com, p. ex., *bi'ru d-dâr* (el pou de la casa) (amb -r = -l morisca, cf. un cas paral·lel d'alteració en el mall. *Torrandell*).—⁵ A penes cal refutar la interpretació del *poix* arbitrari d'aquests noms afrancesats (en què ha caigut algun francès) com provinents de PODIUM 'puig' (fr. *pu*), com ho féu l'aficionat M. Paul Viteau en una conferència (donada a St. Cugat sota l'ègida de Mn. Grieria el 1965) exhibint l'espectacle a què ens han acostumat alguns franchimands, d'ignorar beneïtament les formes de la llengua d'oc. *Peis* enlloc no es confon amb *puech*, *puoch*, *puoi* PODIUM. Millor el que en digué Schultz-Gora, no sense algun valor, en *ASNSL* (LI, 200 ss., i *Rom.* LIV 469), i sobretot Skok *BbZRPb.* xxvii, 36; i ací, supra.

-*Mira* (Bena-), V. *Bonamira Mira, Bini-*, V. vol. I, 205-206 *Mirabarques*, V. *Min- Mirablanc*, V. *Mira-Mirabona* V. vol. I, 206-207 i s.v. *Binibona*

MIRADOR

Mirador del Moro, turó del terme de Monistrol de Montserrat (Bages).

¹⁰ *El Mirador*, tossal en el terme d'Alforja (Baix Cp. Tarr.). *Penya del Mirador*, a Gandia (xxxiii, 19.24). *La Penya del Mirador*, a Pedreguer (Marq. de Dénia) (xxxiii, 95.9). *El Mirador*, a Banyeres de Mariola (Alcoià) (xxxvi, 21.4). (*Alt del Mirador*, a Onil (Foia de Castalla) (xxxv, 178.23). *El Mirador*, a Bogairent (Vall d'Albaida) (xxxiv, 53.3).

ETIM.

²⁰ *Mirador*, «lloc des d'on es contempla una bona vista; bellesguard», en l'ús popular de les terres del Migjorn passa a tenir el sentit de «turó» (*DECat.* v, 698a17-20; 699b12-32). J.F.C.

Miradors, Miraflor, Miralbò, Miralcamp, Miralpeix, Miralsot, V. *Mira-*

MIRALLES

Noms de gènesi sempre orogràfica.

I. Resten mers noms de muntanyes.

Puig de Miralles, cim de 1432 m. alt. de la serra que uneix el Puigsacalm amb el puig de Cubell, entre els termes de Vidrà (Ripollès) i Sant Privat d'En Bas (Garrotxa).

Pic de Miralles a Ceret (xxiv, 9.11).

Serra de Miralles en els termes de Sta. Susanna, Palafolls i Tordera.

II. *Castell de Miralles*, antic castell del municipi de Vilajuïga (Alt Empordà). El trobem documentat l'any 982: *Miralias* (*Marca Hisp.*, 242.25).

Agulla grossa de Miralles, turó de 870 m. alt. i castell de *M.* (662 alt) dins el terme de Santa Maria de Miralles. És el cim de la *serra de Miralles*, sector de la serralada que uneix el turó de Queralt amb la Tossa de Montbui.

Allí mateix *Santa Maria de Miralles*, municipi d'Anoia, a la vall de la riera de Carme (dita en aquest sector *Vall de Miralles*).

⁵⁰ *PRON. MOD.*: *mirálas*, oït per Casacuberta (c. 1920) a Santa Coloma, Freixenet i Camps. D'allí prové la *Riera de Miralles*, afluent, per la dreta, de l'Anoia. Neix al coll de la Rovira Seca (terme de Querol, Alt Cp. Tarr.) i desaiqua a la Pobla de Claramunt.

DOC. ANT.: 978: *Miralia* (Mas N.H.Bna. xiii, 207); 1113: *Miraies*; *Castelli de Mirajes* (*Cart. St. Cugat* III,